

Til det ærede Medlem for Nakskov (Reventlow) skal jeg sige, at hans Udtalelser røbe, at han selv er klar over, at de Forhold, som jeg paatalte, virkelig finde Sted paa Lolland-Falster. Naar det ærede Medlem mener, at jeg har givet en ond-sindet og forvrænget Fremstilling af Forholdene, siger jeg, at der er andre, som skulle dømme herom, og de, der kunne dømme herom, nemlig Landarbejderne selv, ville sikkert ikke dømme paa den Maade, som det ærede Medlem for Nakskov har gjort. Vi have taget Forholdene paa Landet op til kritisk Paatale og til Omtale, ikke for at Landarbejderne skulle lide i andres Omdømme derved, men for at rejse dem og skaffe dem den Ret, de mangle, og faa Samfundet til at indse, hvilke Fejl og Vilkaarligheder der ogsaa gennem Lovgivningen er øvet imod dem. Jeg er ikke bange for i det ærede Medlems Valgkreds at optage en Debat med ham om disse Forhold, og jeg er sikker paa, at da ville Landarbejderne ikke staa paa det ærede Medlems Side, men være enige med mig og mine Partifæller, som have taget denne Sag op.

Reventlow: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning, men derefter vil der ikke nu kunne blive givet Ordet for flere korte Bemærkninger.

Reventlow: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at han gør Landarbejderne Uret, naar han taler om dem paa den Maade, som han gjorde, da han første Gang havde Ordet om denne Sag, og det ærede Medlem kan umulig med nogen Skygge af Sandhed sige, at det, han den Gang udtalte om dem, udtalte han for deres egen Skyld. Nej, naar man taler ondt om Folk, gør man det ikke for deres egen Skyld, men for at nedsætte dem i andre Folks Omdømme, og det ærede Medlem har skildret Landarbejderne paa en Maade, som ikke er stemmende med de faktiske Forhold, og skildret dem paa en Maade, som Landarbejderne virkelig ikke kunne staa sig ved.

Meyer: En Finanslovdebat skulde udmærke sig derved, at man i nævneværdig Grad kommer ind paa politiske Spørgsmaal. Det synes ikke at have været Tilfældet ved denne Finanslovdebat, idet man kun i ringe Grad har beskæftiget sig med, hvad man i Almindelighed kalder politiske Spørgsmaal, hvorimod de egentlige sociale Krav synes at være trængte stærkt i Forgrunden. Derom vidne ikke alene de mange korte Bemærkninger, som have været udtalte her for kort Tid siden, og den Diskussion om Landarbejdernes Kaar, som her har været ført, men tillige de forskellige andre Spørgsmaal, man har fremdraget, og som i væsentlig Grad bevæge os Socialdemokrater: til at blande os ind i Politikken, fordi vi i Politikken se et Middel til at gøre de sociale Vilkaar bedre. Vi have talt om Børneopdragelse, om Arbejdernes Vilkaar, om Arbejdernes fysiske og moralske Tilstand osv., og jeg er selvfølgelig som alle mine Partifæller af den Opfattelse, at man gennem Lovgivningen i ikke ringe Grad vil være i Stand til at kunne bedre de Forhold, hvorunder Arbejderne i Almindelighed leve, og enhver Demokrats Opgave er rettet derimod. Jeg er derfor meget glad ved, at de sociale eller jeg kunde gerne sige socialistiske Krav ere komne under Debat her, og jeg hører ikke til dem, som mene, at en Socialdemokrat er noget i den Grad forskelligt fra en Venstremand, at man ikke skulde kunne tænke sig en Venstremand optage en Debat om disse Spørgsmaal med lige saa stor Ærlighed og Interesse som Socialdemokraterne. Selv om Synet paa Spørgsmaalene er forskelligt, og selv om Maaden, hvorpaa man vil gaa frem, er forskellig, saa er jeg dog alligevel af den Tro, at der i Venstre findes — og derom vidne disse Forhandlinger — en ærlig Interesse for at gennemføre sociale Forbedringer og gøre disse til Politikens første Opgave.

Uden at jeg i særlig Grad vil komme ind paa et almindeligt politisk Foredrag, vil jeg dog tillade mig at dvæle et Øjeblik netop ved det for Tiden meget brændende Spørgsmaal om, hvorledes Socialdemokraternes og Venstres indbyrdes Stilling er. Jeg har nogen Berettigelse dertil, idet jeg i ca. 18 Aar har været socialdemokratisk